

Pathosznak írt szonett

Mindent elmondok magamról, néhány sorban, mindent kimondok,
ezért nem merek verset írni, és így szaporodnak a gondok,
háború mostan, minden sejtemben érzem:
betakar a szégyen.

Nem tudom, minek és hova vívom a harcom,
miféle tablóról kell, hogy lekaparjon
valaki nem látott, távoli idegen
lazán és hidegen.

*Ó, jaj, Pathosz! Valami kín, betegség támadja tested,
a tekinteted is üveges lett,
nézz csak az égre.*

Az arcomról a szenvedélyt és a vágyat is lemostam,
egyedül vagyok egy végtelen tilosban,
és mindennek vége.

Barátom, Pathosz

Kicsit szomorú a barátom, Pathosz.
Egykedvűen csak bámul maga elé,
mint akinek semmi a dolga,
úgy nézi a világot maga körül.

*Nincsenek célok, nincs reménysugár!,
suttogja, kicsit talán fellengzősen,
nem törődve azzal, hogy csodálom csupán,
honnan is veszi ezen különös szavait.
A háborúban aztán mindannyian!,
teszi hozzá, és jelentőségteljesen néz
bele, egyenesen az arcomba.*

Én csak zavartan hallgatok. Nem
értem, mit akar ezzel, és nem is
akarom megérteni, egyáltalán.

Pathosz távoli földön

Távoli földön ütött tanyát,
különös barátom, szomorú Pathosz,
távoli vidéken hirdeti
sajátos, lelkesült tanait.

Emberek halnak arra, azon a tájon,
háborút játszanak zavaros hitek
alapján, fegyverrel adnak nyomatékot
beszűkülő tudatú szavaiknak.

*Annyira szomorú minden!, mondja
fejét lehajtva rosszkedvű barátom, Pathosz,
annyira furcsa, hogy a nevemben!*

Nem vitatkozom. Néha chat, néha
csak sms, így beszélgetünk, közben
pedig szorongva várom a híreket.